

AKTUALNO

RASPORED BOGOSLUŽJA

Svete mise nedjeljom:

7, 8.30, 10, 11:30 i 19 sati

Svete mise od ponedjeljka do subote:

7 i 19 sati

Molitva svete krunice u 18,30 sati

Klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom
četvrtkom od 18 do 19 sati

Križni put petkom u 18.15 sati

Župna cijeli dan za osobnu pobožnost crkva je otvorena župljana.
Mogućnost za ispovijed će biti pola sata prije nedjeljnih svetih misa
u predvorju crkve i pod misom zornicom.

Komu bude potreban duhovni razgovor tijekom tjedna, neka se javi
telefonski na našu samostansku portu radi dogovora sa svećenikom
za termin.

RADNO VRIJEME ŽUPNOG UREDA:

PONEDJELJAK, SRIJEDA, ČETVRTAK: 16,00 – 18,00

UTORAK, PETAK: 10,00 – 12,00

SAMOSTANSKA PORTA

PONEDJELJAK, SRIJEDA, ČETVRTAK:

9,00 – 12,00 I 16,00 – 18,00 SATI

UTORAK, PETAK:

9,00 – 12,00 SATI

tel.: 2392-555; faks: 2302-467

<http://www.zupa-kraljice-svete-krunice.hr/>

Uređuje: Župni ured Kraljice sv. krunice i Komisija za bogoslužje

Tjednik Župe Kraljice svete krunice

God. XII Broj 15 (553), 6. ožujka 2022.

KRALJICA

I. korizmena nedjelja

PUSTINJA

*Svatko može doživjeti pustinju
u svom životu kada biva kušan.*

*Imati ruke ispružene samo prema materijalnim dobrima,
ili se brinuti i za duhovnu ljepotu života?
Težiti za slavom i moći, ili imati pogled poniznosti
i ljubavi koji daje radost?*

*Tražiti od Boga da promijeni sve kada nam loše krene,
ili ga moliti za pomoć i ostati uz njega da zajedno riješimo
zagonetku zvanu život?*

*Svatko se može naći u pustinji svoga
života, punoj vreline, bez hlada i vode.
Ali, i tada treba imati povjerenja u Boga
da nas neće ostaviti na pijesku bez života,
jer on može učiniti čuda kad god hoće.*

*Potrebno je doživjeti pustinju i
vidjeti možemo li bez obzira na sve
ostati i biti uz Boga.*

I. čitanje (Pnz 26, 4-10),

II. čitanje (Rim 10, 8-13)

Evandjelje po Luki (Lk 4, 1-13)

KUŠNJE- ISUS ČOVJEK I ISKUŠENJA

Bog postavlja čovjeku kušnje, a sotona napasti. I u ovom smislu trebalo bi prevoditi biblijske tekstove. (Ne uvodi nas Bog u napast – kako molimo u Očenašu), nego ga molimo da nas oslobodi kušnje. Isus za kojega se vjeruje da je Sin Božji, da je s njime Bog, životno je doveden u kušnju. Bio je sam u kušnji da bez rada ima izobilja 'kruha' (kušnja imanja) kad je s njime Bog. Može li se reći da je Bog prisutan u kušnji i poteškoći? Je li Bog prisutan u gladi?

I sad čitamo da je Bog i Isusa podložio kušnji gladi. Imanje i neimanje kruha, kruha bez rada, pa i iskušenje patnje i drugih životnih poteškoća 'neovisno' je o tome je li netko sin Božji ili nije. Nekada nam se čini da baš oni koji po našem mišljenju 'nisu sinovi Božji' pretvaraju kamenje u kruh, sve im materijalno ide dobro. Ili da isti ti nemaju patnji i poteškoća. Čak je ponuda da će kamenje pretvoriti u kruh, ponuda zloga. To nije ponuda Božja... Božja ponuda je da kruh svoj zaradimo, a ne da ga od 'kamenja' dobijemo čudesno.

Nema znanja bez učenja, nema kruha bez rada! Zar sve nas ne spopada kušnja u časovima kad nam stvari ne idu kako bi željeli, ili kad nam idu lošije nego li 'ne sinovima Božjim' (nevjernicima)? Tada se pitamo da li je Bog s nama? Da li smo na pravom putu, da li smo svoje životno povjerenje dali Istini ili smo u zabludi? – Isus, Sin Božji, odbija takvo napastovanje.

Gladan je ali ne čeka čuda Božjeg da mu kamenje postane kruh. Tako se ponaša u svim životnim poteškoćama i kušnjama. Uvijek kaže: Oče, neka bude tvoja volja! Bio je gladan i žedan, gol i bos, zatvoren, izrugivan, bičevan, odveden na križ i razapet. Kamenje se nije pretvorilo u kruh, iako je Sin Božji. Isto tako nije se dao 'prodati' za koranicu kruha, nije se predao da ga imanje (bogatstvo) otuđi u njegovom bivstvu. Uvijek daje prednost biti pred imati.

Druga kušnja koju proživljava Sin Božji je kušnja slave. Što čovjek ne bi žrtvovao (dao) da bude slavljeno? Slava je iskonska čovjekova napast. Ljudi će čak sami sebe predati i prodati samo da budu slavljeno. Koliko li se odstupa od životnih principa radi slave? U slavi kao da se čovjek ne ponaša normalno. Gubi se i otuđuje od svojih kriterija. Kao da je ponuda slave s neke druge

strane od Boga. Slava je mnoge ljude odvela od njihovih životnih principa, od ideala. Slava je izgleda s druge strane od istine.

Ako netko čeka slavu radi toga što je 'sin Božji', također se vara. Ni Isus se nije dao 'obuzdati' slavom. Dapače, slava mu je ponuđena da bi odstupio od svojeg božanskog poziva. Sinovima Božjim nije obećana slava, barem ne na ovaj naš ljudski način. Svi se slavljeno klanjaju i žele klanjanje. I tu se događa obostrana idolatrija. Opsesija slave (kušnja slave) zahvaća svakog čovjeka, bez obzira na kojoj je 'skali' 'veličine'.

Ona je kušnja na religioznom planu, na društvenom, obiteljskom, prijateljskom... Samo se Bogu čovjek treba klanjati i nikome više. Jedino klanjanje - prema Jednome Bogu ljubavi – otklanja sva druga klanjanja i sve druge bogove. Iako je slava prolazna i vrlo varljiva ipak je vrlo velika čovjekova kušnja. Što sve ljudi od sebe nisu žrtvovali radi slave? Čast, poštenje, pa i uvjerenje...

I treća kušnja ili napast jest vlast. Želja za vlašću kao da je nešto urođeno, ali i kao bolesno stanje. Da bi čovjek vladao, što sve za to nije žrtvovao! Nekada se čovjeku čini da je vladanje druga strana robovanja. Kako god je ropstvo otuđenost od sebe i sredine, isto je tako otuđenost i vladanje. Vladanje je spremno sve dati samo da ostane na vlasti. Vladari druge trebaju ne kao ljude i braću, nego kao podložnike nad kojima mogu ispražnjavati svoj vladalački apetit.

Isusu se nameće kao kušnja: pokloni mi se, priznaj moju vlast i sve ću ti dati. Tako se nama koji smo 'manje' sinovi Božji još teže suprotstaviti kušnjama za vlašću. Od toga nitko nije oslobođen. Sjetimo se iz Evandjelja onoga oproštenja gospodara dužniku, ali dužnik sa svoje strane svojem dužniku nikako nije se htio smilovati. Koliko ima apetita za vladanjem kod onih koji 'ne vladaju' ili kako ružno vladaju na svojem polju veličine.

Kineska poslovice kaže: kad sluga ne može vladati nad svojim gospodarom tada tuče njegova psa. Čovjek treba poštivati sve veličine, ali samo se priznaje Boga (vrhunsko dobro, ljubav, Istinu) kao Vladara. Čovjek se bez stida može klanjati samo Ljubavi, a u svakom drugom klanjanju ponižava samog sebe. Radi toga što nas Bog 'čini' svojim sinovima, time nam nije obećao vladanje. Zato ako ne vladamo, nemojmo se tužiti na gluhoću Božju. Sinovi Božji su poslani da služe, da ljube. Kad Isus ne prihvati 'ponude' kušnje, anđeli mu pristupiše (mir u srcu zavlada)... Tako je ponuđeno svakom čovjeku, svakom Sinu Božjem.